

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 165

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 8 martie 2011

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 6 din 18 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 și art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991

2-3

Decizia nr. 41 din 20 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2) lit. f), art. 51 alin. (2) și art. 77 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

4-5

Decizia nr. 42 din 20 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

5-7

Decizia nr. 43 din 20 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2), art. 103 lit. f) și art. 104 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

7-9

Decizia nr. 46 din 20 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a) și b), art. 7, art. 8, art. 10, art. 11, art. 13 și art. 24 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

9-11

Decizia nr. 50 din 20 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă

11-12

Decizia nr. 84 din 27 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

13-14

Decizia nr. 86 din 27 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

14-15

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

13. — Ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei privind ajustarea cotei obligatorii de achiziție de certificate verzi de către furnizorii de energie electrică, pentru anul 2010

16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 6**

din 18 ianuarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13
din Legea fondului funciar nr. 18/1991 și art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997
pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ingrid-Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 și art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Gheorghe Mihail Popescu, Elisabeta Ștefania Popescu și Marilena Ingeaua în Dosarul nr. 13.626/215/2009 al Tribunalului Dolj — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 13.626/215/2009, **Tribunalul Dolj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 și art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Gheorghe Mihail Popescu, Elisabeta Ștefania Popescu și Marilena Ingeaua într-o cauză având ca obiect fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că reglementarea criticată „dă naștere la arbitrar, în sensul că instanțele judecătorești, în lipsa unei reglementări suficient de clare, se substituie legiuitorului în determinarea persoanelor cărora le este aplicabil art. 13 din Legea nr. 18/1991 și a persoanelor care justifică un interes legitim, în sensul prevederilor art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997”. Astfel, apreciază că reglementarea actuală încalcă normele constituționale referitoare la egalitatea în drepturi și egalitatea în fața legii, deoarece instituie un regim discriminatoriu între moștenitorii legali și cei testamentari, în detrimentul primilor, în sensul că moștenitorii legali pot accede la calitatea de persoană îndreptățită numai în limita claselor de moștenitori stabilite de legea civilă, pe când norma cuprinsă în art. 13 din Legea nr. 18/1991 poate da naștere la interpretarea potrivit căreia calitatea de persoană îndreptățită o poate dobândi

orice moștenitor testamentar, încălcându-se astfel, în opinia autorilor excepției, și art. 21 din Legea fundamentală.

Referitor la art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997, consideră că sunt încălcate și dispozițiile art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece, prin necircumstanțierea altor „persoane care justifică un interes legitim”, se încalcă dreptul de proprietate, prin aceea că oricine poate pretinde că ar avea vreun drept, cu încălcarea chiar a art. 13 din Legea nr. 18/1991.

Tribunalul Dolj — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Totodată, arată că motivele de neconstituționalitate invocate privesc, în realitate, aplicarea și interpretarea textelor de lege de către instanțele de judecată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, care au următorul cuprins:

„(1) *Calitatea de moștenitor se stabilește pe baza certificatului de moștenitor sau a hotărârii judecătorești definitive ori, în lipsa acestora, prin orice probe din care rezultă acceptarea moștenirii.*

(2) *Moștenitorii care nu-și pot dovedi această calitate, întrucât terenurile nu s-au găsit în circuitul civil, sunt socotiți repuși de drept în termenul de acceptare cu privire la cota ce li se cuvine din terenurile ce au aparținut autorului lor. Ei sunt considerați că au acceptat moștenirea prin cererea pe care o fac comisie.*

(3) *Titlul de proprietate se emite cu privire la suprafața de teren determinată pe numele tuturor moștenitorilor, urmând ca ei să procedeze potrivit dreptului comun.*”

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 4 noiembrie 1997, prevederi care au fost modificate prin pct. 3 al articolului unic din titlul V al Legii nr. 247/2005

privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Menționăm că prevederile art. III alin. (2) nu au fost încorporate în textul republicat al Legii fondului funciar nr. 18/1991, și se aplică, în continuare, ca dispoziții proprii ale Legii nr. 169/1997.

Acest text de lege prevede că „Nulitatea poate fi invocată de primar, prefect, Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și de alte persoane care justifică un interes legitim, iar soluționarea cererilor este de competența instanțelor judecătorești de drept comun”.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi deoarece reglementarea criticată „dă naștere la arbitrar, în sensul că instanțele judecătorești, în lipsa unei reglementări suficient de clare, se substituie legiuitorului în determinarea persoanelor cărora le este aplicabil art. 13 din Legea nr. 18/1991 și a persoanelor care justifică un interes legitim, în sensul prevederilor art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la prevederile art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, prin Decizia nr. 1.136 din 15 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 22 octombrie 2008, Curtea a reținut că „prevederile Legii nr. 18/1991 au ca scop reconstituirea dreptului de proprietate sau constituirea acestuia în favoarea foștilor cooperatori, a moștenitorilor acestora și a altor persoane care, la data intrării în vigoare a legii, nu aveau calitatea de proprietari asupra terenurilor ce constituie fondul funciar al României. Așadar, având în vedere obiectul de reglementare al legii — fondul funciar al României — și scopul declarat al acesteia — reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor preluate de cooperativele agricole de producție sau de către stat către foștii proprietari sau moștenitorii acestora, reglementarea condițiilor în care operează aceasta, inclusiv sub aspectul persoanelor îndreptățite, constituie opțiunea legiuitorului, în acord cu politica economică a statului și cu finalitatea reparatorie a legii.

De aceea, dreptul moștenitorilor la reconstituirea dreptului de proprietate este în concordanță cu caracterul reparativ al legii, respectându-se astfel dreptul de proprietate din patrimoniul succesoral ce urmează a fi dobândit de moștenitori. În acest sens, cererea depusă la comisia locală de fond funciar reprezintă, potrivit legii, o repunere de drept în termenul de acceptare a moștenirii, termen ce a fost prelungit prin art. III din titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente”.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 și art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Gheorghe Mihail Popescu, Elisabeta Ștefania Popescu și Marilena Ingeaua în Dosarul nr. 13.626/215/2009 al Tribunalului Dolj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 ianuarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid-Alina Tudora

De asemenea, referitor la prevederile art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997, Curtea reține că textul de lege criticat stabilește persoanele legitimate a formula acțiunea în constatarea nulității absolute, și anume primarul, prefectul, Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, precum și cele care justifică un interes legitim.

Asupra acestei reglementări, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 984 din 30 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 21 octombrie 2008, constatând că acest text de lege este constituțional.

Astfel, Curtea a statuat că „sanctiunea aplicabilă actelor civile prevăzute de Legea nr. 169/1997 este nulitatea absolută, iar potrivit regimului juridic al acestei sancțiuni, orice persoană care justifică un interes o poate invoca. Așa fiind, calitate procesuală activă în vederea promovării unei astfel de acțiuni în justiție o au atât persoanele care justifică un interes legitim, cât și persoanele care au atribuții cu privire la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor. Astfel, primarul sau prefectul, ca reprezentanți legitimi ai autorităților comunale, orașenești, municipale și, respectiv, județene, precum și Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților veghează la respectarea legalității emiterii actelor de către comisiile de fond funciar. În același timp, prevederea expresă care include între titularii dreptului la acțiune în constatarea nulității și primarul, prefectul sau Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților constituie expresia garantării liberului acces la justiție și a dreptului la un proces echitabil, așa cum acestea sunt consacrate constituțional.

Cât privește invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), Curtea a constatat că prevederile legale criticate se aplică în mod egal persoanelor prevăzute în ipoteza normei de drept, fără discriminare pe criteriul arbitrar.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

De altfel, Curtea constată că, în argumentarea pretensei neconstituționalități a textelor de lege criticate, autorii acesteia nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci vizează, în esență, aspecte referitoare la interpretarea și aplicarea prevederilor art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 și a celor ale art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997, precum și o lipsă de claritate a reglementării criticate.

Or, lămurirea aspectelor legate de aplicarea și interpretarea legii la spețe individual determinate revine exclusiv instanțelor de judecată investite cu soluționarea litigiilor în cadrul cărora a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, excedând competenței Curții Constituționale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 41

din 20 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2) lit. f), art. 51 alin. (2) și art. 77 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2) lit. f), art. 51 alin. (2) și art. 77 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Shen Shangen în Dosarul nr. 8.579/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, interpretul autorizat de limba chineză solicitat pentru a asigura traducerea în cauză.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Apreciază că textele de lege criticate explică suficient de clar care sunt condițiile care trebuie îndeplinite în scopul prelungirii dreptului cetățenilor străini de ședere pe teritoriul României. Precizează că autorul excepției invocă aspecte de fapt, pe care Curtea Constituțională nu le poate examina.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.579/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2) lit. f), art. 51 alin. (2) și art. 77 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Shen Shangen într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației introduse împotriva deciziei de anulare a dreptului său de ședere pe teritoriul României, emisă de Oficiul Român pentru Imigrări.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului. Aceasta, deoarece textele de lege criticate nu prevăd cu privire la situații similare cu cea în care aceasta se află, astfel încât să poată avea o indicare precisă asupra normelor aplicabile în situația sa, și nu protejează suficient străinii împotriva arbitrarului și abuzurilor Oficiului Român pentru Imigrări. În acest sens, susține

că „legea ar fi trebuit să fie mai specifică pe aspectul înțelesului de «obținut prin folosirea de informații false, documente false sau falsificate ori de alte mijloace ilegale», ca motiv de anulare a dreptului de ședere temporară și de emitere a unei dispoziții de returnare, în condițiile în care documentele folosite pentru obținerea dreptului de ședere temporară sunt conforme cu realitatea, iar nicidecum false ori falsificate”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate indică într-un mod suficient de clar elementele și condițiile necesare pentru prelungirea dreptului de ședere temporară în România, nerespectarea acestora având, de asemenea, o consecință previzibilă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, întrucât nu încalcă dreptul părților la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 50 alin. (2) lit. f), art. 51 alin. (2) și art. 77 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 50 alin. (2) lit. f): „(2) Dreptul de ședere temporară în România se poate prelungi succesiv pentru perioade de până la un an, numai dacă: [...]”

f) face dovada deținerii legale a spațiului de locuit la adresa la care declară că are reședința pe teritoriul României. În cazul străinilor care beneficiază de un drept de ședere pentru reîntregirea familiei, dovada deținerii legale a spațiului de locuit se poate face de către sponsorul sau cetățeanul român ai cărui membri de familie sunt și cu care aceștia locuiesc.”

— Art. 51 alin. (2): „(2) Cererea va fi însoțită de documentul de trecere a frontierei de stat, în original și în copie, de un certificat medical eliberat de o instituție sanitară publică sau privată, din care să rezulte că nu suferă de boli care pot pune în pericol sănătatea publică, de dovada deținerii legale a spațiului

de locuit la adresa la care declară că are reședința pe teritoriul României, de dovada asigurării sociale de sănătate, a mijloacelor de întreținere și a taxelor aferente prelungirii dreptului de ședere și costului documentului ce se emite în acest scop, precum și de celelalte acte prevăzute în prezentul capitol, în funcție de scopul pentru care solicită aprobarea șederii în România.”

— Art. 77 alin. (1) lit. b): „(1) *Oficiul Român pentru Imigrări anulează, prin decizie motivată, dreptul de ședere permanentă sau temporară în România, dacă se constată ulterior că: [...]*

b) dreptul de ședere permanentă sau prelungirea dreptului de ședere temporară a fost obținut/obținută prin folosirea de informații false, documente false sau falsificate ori de alte mijloace ilegale.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21 din Legea fundamentală și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile constituționale și convenționale care garantează dreptul la un proces echitabil nu sunt incidente în cauză, având în vedere că textele de lege criticate își găsesc aplicabilitatea în cursul unei proceduri administrative în cadrul căreia Oficiul Român pentru Imigrări analizează cererile de prelungire a dreptului de ședere al străinilor pe teritoriul României ori anulează dreptul de ședere acordat anterior. Cuprinzând operațiuni de natură strict administrativă, textele de lege supuse controlului de constituționalitate nu pot fi examinate

prin prisma exigențelor unui proces echitabil. Curtea constată, totodată, că străinul nemulțumit de deciziile sau măsurile dispuse de Oficiul Român pentru Imigrări are posibilitatea de a se adresa unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, care se va pronunța asupra plângerii în cadrul unui proces care prezintă toate garanțiile specifice procesului echitabil, în care părțile vor beneficia de toate drepturile procesuale și își vor putea susține apărările pe care le consideră necesare.

Curtea reține, de asemenea, că textele de lege criticate au fost edictate în virtutea dreptului suveran al statelor părți la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale de a controla intrarea, șederea și îndepărtarea străinilor de pe teritoriul lor, drept recunoscut de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, reprezentată, de exemplu, de Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Chahal împotriva Marii Britanii*.

În ceea ce privește modul de redactare a textelor de lege criticate sub aspectul pretensei lipse de precizie și claritate, Curtea apreciază că acestea sunt redactate într-o manieră lipsită de echivoc, ce permite destinatarilor acestora să le înțeleagă pe deplin semnificația, astfel încât să fie în măsură să se conformeze regulilor impuse de acestea. De altfel, referitor la respectarea criteriului calității legii în cadrul procesului de legiferare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării (Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în Cauza *Reckvényi contra Ungariei*).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2) lit. f), art. 51 alin. (2) și art. 77 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Shen Shangen în Dosarul nr. 8.579/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 ianuarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 42

din 20 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zhu Aibo în Dosarul

nr. 9.302/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 1.366D/2010 al Curții Constituționale, la care, la termenul din 9 decembrie 2010, a fost conexas Dosarul nr. 1.512D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Zheng Guisong în Dosarul nr. 9.444/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, interpretul autorizat de limba chineză solicitat pentru a asigura traducerea în cauză.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 3 martie 2010 și 16 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 9.302/2/2009 și, respectiv, nr. 9.444/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Zhu Aibo și, respectiv, Zheng Guisong în cauze având ca obiect soluționarea plângerilor formulate împotriva deciziilor Oficiului Român pentru Imigrări de returnare a acestora și de respingere a cererilor de prelungire a dreptului de ședere în România în scopul desfășurării de activități comerciale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului, „în condițiile în care textul de lege nu precizează nici asupra documentelor cerute pentru a face dovada desfășurării unei activități în conformitate cu planul de afaceri, nici asupra criteriilor de evaluare”. Ca urmare a lipsei de precizie și claritate, este afectată însăși substanța dreptului dedus judecării, ceea ce aduce o vătămare gravă dreptului la un proces echitabil. În plus, autorii excepției susțin că vor înregistra pierderi financiare majore, inclusiv investițiile imobiliare realizate în România, ceea ce reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate privată.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b): „(2) *Prelungirile ulterioare ale dreptului de ședere temporară se pot acorda dacă străinul îndeplinește următoarele condiții:*

a) *activitatea societății comerciale se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri; [...]*

(3) *Dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute în prezentul articol se face cu următoarele documente: [...]*

b) *documentele care atestă că activitatea se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 21 alin. (3) care consacră dreptul la un proces echitabil și la art. 44 alin. (1) și (2) care garantează dreptul de proprietate privată, precum și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil și celor ale art. 1 paragraful 1 din Protocolul nr. 1 adițional la aceeași Convenție, privitoare la protecția dreptului de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în jurisprudența sa, a statuat că instituirea unor norme potrivit cărora străinului intrat în România în scopul desfășurării de activități comerciale i se poate prelungi dreptul de ședere temporară sub condiția prezentării unor documente care să ateste realizarea unor investiții nu aduce atingere dreptului de proprietate privată, ale cărui conținut și limite sunt stabilite prin lege. Condițiile cerute străinului pentru prelungirea dreptului de ședere în vederea desfășurării de activități comerciale se circumscriu scopului pentru care fiecare categorie de străini nominalizată de lege solicită prelungirea dreptului de ședere temporară în România și se justifică prin însuși interesul pretins de solicitantul dreptului.

Totodată, Curtea a reținut că textele de lege criticate sunt suficient de clare și precise încât destinatarii acestora să aibă o reprezentare adecvată a semnificației acestora. În acest sens, Curtea a observat că o eventuală enumerare limitativă a documentelor ce pot fi prezentate în scopul dovedirii conformității activității economice desfășurate de societatea comercială la care străinul solicitant al prelungirii dreptului de ședere este acționar sau asociat ar putea genera consecințe nefavorabile, întrucât s-ar îngusta foarte mult posibilitățile aflate la îndemâna solicitantului de dovedire a îndeplinirii condițiilor cerute de lege și, așa cum a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în *Cauza Reckvényi contra Ungariei*, reglementarea ar suferi de o rigiditate excesivă.

Aceste argumente se regăsesc, de exemplu, în Decizia nr. 278 din 26 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 17 martie 2009, sau în Decizia nr. 341 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 4 mai 2007.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să determine modificarea soluției pronunțate prin deciziile menționate, atât aceasta, cât și argumentele pe care s-a bazat își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Totodată, Curtea observă că instituirea unor norme potrivit cărora străinului intrat în România în scopul desfășurării de activități comerciale i se poate prelungi dreptul de ședere temporară cu condiția prezentării unor documente care să ateste realizarea unor investiții nu este de natură să aducă

atingere dreptului la un proces echitabil. Astfel, etapa analizării cererii de către Oficiul Român pentru Imigrări cuprinde exclusiv operațiuni administrative, cărora, prin ipoteză, nu li se aplică exigențele unui proces echitabil. În cazul contestării deciziei

Oficiului Român pentru Imigrări, instanța judecătorească se va pronunța asupra plângerii în cadrul unui proces, al cărui caracter echitabil nu poate fi însă afectat de cerința prevăzută de textele de lege criticate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zhu Aibo și de Zheng Guisong în dosarele nr. 9.302/2/2009 și, respectiv, nr. 9.444/2/2009 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 ianuarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 43

din 20 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2), art. 103 lit. f) și art. 104 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.375/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2), ale art. 103 lit. f) și ale art. 104 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Xu Aifei într-o cauză având ca obiect menținerea regimului tolerării acestuia pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 102 alin. (1) și (2), art. 103 lit. f) și art. 104 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 sunt lipsite de precizie și claritate, întrucât nu conțin precizări referitoare la situații similare celei în care se află autorul excepției, noțiunile de „ *motive obiective* ” și de „ *împrejurări independente de voința străinului, imprevizibile și de neînlăturat* ” fiind prea vagi și imprecise pentru ca acesta să poată avea o indicare precisă asupra normelor aplicabile în situația sa. Autorul excepției precizează că a încălcat Legea planificării familiale din China și, dacă s-ar întoarce în această țară, ar fi supus sterilizării forțate. Așadar, îndepărtarea sa de pe teritoriul României, ca o consecință a refuzului menținerii regimului tolerării, ar constitui

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2), art. 103 lit. f) și art. 104 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Xu Aifei în Dosarul nr. 8.375/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, interpretul autorizat de limba chineză solicitat pentru a asigura traducerea în cauză.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textele de lege criticate sunt suficient de clare și accesibile încât să întrunească criteriul de calitate impus de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

o încălcare a dreptului la protecție împotriva pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 102 alin. (1) și (2), art. 103 lit. f) și art. 104 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 102 alin. (1) și (2): „(1) *Tolerarea rămânerii pe teritoriul României, denumită în continuare tolerare, reprezintă permisiunea de a rămâne pe teritoriul țării acordată de Oficiul Român pentru Imigrări străinilor care nu au dreptul de ședere și, din motive obiective, nu părăsesc teritoriul României.*

(2) *Prin motive obiective, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, se înțelege acele împrejurări independente de voința străinului, imprevizibile și care nu pot fi înlăturate, datorită cărora străinul nu poate părăsi teritoriul României.*”;

— Art. 103 lit. f): „*Străinii prevăzuți la art. 102 alin. (1) pot fi tolerați în următoarele situații: (...)*

f) *atunci când Oficiul Român pentru Imigrări constată că aceștia se află în imposibilitatea de a părăsi temporar România din alte motive obiective.*”;

— Art. 104 alin. (1): „(1) *Tolerarea se acordă pentru o perioadă de până la 6 luni, care poate fi prelungită pentru noi perioade de până la 6 luni, până la dispariția cauzelor.*”

Curtea observă că, deși în motivarea scrisă a excepției autorul acesteia a criticat și dispozițiile art. 4 alin. (4) și cele ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal nu a reținut nici în dispozitivul și nici în practica încheierii de sesizare a Curții Constituționale aceste texte legale. Or, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a Curții Constituționale îl constituie încheierea pronunțată de instanța de judecată în fața căreia a fost ridicată excepția. Împotriva acestei încheieri, autorul excepției avea posibilitatea să formuleze recurs, în condițiile prevăzute de art. 29 alin. (5) teza finală din Legea nr. 47/1992. Întrucât nu a fost exercitată această cale de atac, instanța de contencios constituțional se consideră legal investită doar cu soluționarea excepției de

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1) și (2), art. 103 lit. f) și art. 104 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile art. 102 alin. (1) și (2), art. 103 lit. f) și art. 104 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 contravin dispozițiilor care interzic tortura, pedepsele sau tratamentele inumane ori degradante, cuprinse în art. 22 alin. (2) din Constituția României și în art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în jurisprudența sa, reprezentată, de exemplu, de Decizia nr. 112 din 9 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 8 martie 2010, sau Decizia nr. 1.037 din 14 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 660 din 24 septembrie 2010, a mai analizat critici similare, referitoare la pretinsa lipsă de precizie și claritate a textelor de lege care formează și obiectul prezentei excepții. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că este firesc ca legiuitorul să fi indicat acele elemente definitorii pentru identificarea unor „ *motive obiective* ” care îl împiedică pe străin să părăsească teritoriul României și să nu fi exemplificat situații concrete, întrucât acestea nu pot fi enumerate și totodată epuizate în cuprinsul unei norme juridice. Referitor la respectarea criteriului calității legii în cadrul procesului de legiferare, însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării (Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în Cauza *Reckvényi contra Ungariei*).

Referitor la dispozițiile art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, Curtea Constituțională a reținut că acestea oferă străinilor șansa de a le fi tolerată rămânerea pe teritoriul României și în alte cazuri decât cele enumerate la lit. a)—e) ale art. 103 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, dacă autoritatea competentă apreciază că aceasta este în mod obiectiv necesară. Prin urmare, textul de lege criticat are o redactare care permite flexibilitate în stabilirea motivelor pentru care se poate acorda tolerarea, ceea ce este de natură să avantajeze destinatarul normei.

Totodată, Curtea constată că prevederile de lege criticate nu conțin elemente care să conducă la concluzia că nesocotesc dispozițiile constituționale și convenționale care interzic tortura, pedepsele sau tratamentele inumane ori degradante. Judecătorul investit cu soluționarea plângerii îndreptate împotriva deciziei Oficiului Român pentru Imigrări urmează să stabilească dacă, în circumstanțele concrete ale fiecărei spețe, există riscul ca, în țara de origine, solicitantul să fie supus la torturi, pedepse sau tratamente inumane ori degradante de tipul celor interzise prin prevederile constituționale și convenționale invocate, risc care să reprezinte un motiv suficient pentru tolerarea șederii acestuia pe teritoriul României.

De asemenea, Curtea observă că cele arătate mai sus sunt aplicabile și în ceea ce privește dispozițiile art. 104 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002.

Neexistând elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței amintite, în cauza de față își mențin valabilitatea atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2), art. 103 lit. f) și art. 104 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Xu Aifei în Dosarul nr. 8.375/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 ianuarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 46

din 20 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a) și b), art. 7, art. 8, art. 10, art. 11, art. 13 și art. 24 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Dan Gheorghe în Dosarul nr. 3.712/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 1.506D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.508D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, ridicată de Dumitru Stelianide în Dosarul nr. 10.584/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, precum și în Dosarul nr. 1.558D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 8 și art. 11 alin. (1) din aceeași ordonanță de

urgență, ridicată de Gheorghe Calotescu în Dosarul nr. 8.031/2/2009 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal răspunde autorul excepției ce formează obiectul Dosarului nr. 1.508D/2010, personal și asistat de doamna avocat Carmen Codreanu, membru al Baroului București, având împuternicire avocațială depusă la dosar.

După apelul nominal, în toate aceste dosare se prezintă, pentru partea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, doamna Mihaela Jugaru, în calitate de consilier juridic, cu delegație la dosar.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea parțială de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 1.508D/2010 și nr. 1.558D/2010 la Dosarul nr. 1.506D/2010, care a fost primul înregistrat.

Reprezentanții părților prezente și Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.508D/2010 și nr. 1.558D/2010 la Dosarul nr. 1.506D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentanților părților.

Apărătorul ales al autorului excepției de neconstituționalitate ce formează obiectul Dosarului nr. 1.508D/2010 solicită admiterea acesteia, susținând, în esență, neconstituționalitatea regulilor în conformitate cu care este organizat și își desfășoară activitatea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității. Depune la dosar note scrise în cuprinsul cărora sunt dezvoltate aceste susțineri.

Reprezentantul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de

autorii excepției, în acest sens statuând în repetate rânduri instanța de contencios constituțional.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, apreciind că nu se justifică reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 6 mai 2010, 18 mai 2010 și 11 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 3.712/2/2009, nr. 10.584/2/2009 și, respectiv, nr. 8.031/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității**, ridicată de Dan Gheorghe, **cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității**, ridicată de Dumitru Stelianide, și, respectiv, **cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 8 și art. 11 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență**, ridicată de Gheorghe Calotescu, în cauze având ca obiect acțiuni în constatarea calității de lucrător sau, după caz, colaborator al Securității.

În motivările excepției de neconstituționalitate se susțin, în esență, următoarele: Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 menține caracterul represiv-abuziv al activității de jurisdicție desfășurate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității; această activitate continuă să aibă caracter colegial, iar în cadrul acesteia se administrează și se evaluează probe și se dă un verdict fără participarea persoanei incriminate; se menține confuzia între funcția de anchetă și cea de judecată, imparțialitatea organului de decizie putând fi pusă la îndoială; prevederile art. 2 lit. a) și b) din ordonanța de urgență încalcă prezumția de nevinovăție și dreptul la un proces echitabil prin calificarea unei persoane ca fiind colaborator sau lucrător al Securității printr-o simplă acțiune în constatare, iar nu printr-un proces penal; procedura are caracter retroactiv, neputându-se pretinde unui subiect de drept să răspundă pentru o conduită pe care a avut-o anterior intrării în vigoare a unei legi care califică această conduită ca reprobabilă; prin acțiunea în constatare promovată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se ajunge la deschiderea unui veritabil „cazier politic”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate necontravenind dispozițiilor din Legea fundamentală invocate de autorii acesteia.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentanților părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate,

raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În urma analizării încheierilor de sesizare și a motivărilor scrise ale excepției, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 lit. a) și b), art. 7, art. 8, art. 10, art. 11, art. 13 și art. 24 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008.

Prevederile art. 2 lit. a) și b) cuprind definiția noțiunii de lucrător, respectiv colaborator al Securității; art. 7 se referă la nota de constatare întocmită cu privire la existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia pentru persoana care a făcut obiectul verificării; art. 8 cuprinde posibilitatea Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a aproba sau a infirma nota de constatare, ulterior luării în discuție a acesteia; art. 10 se referă la comunicarea și publicarea adeverințelor prin care se atestă că persoana verificată nu a avut calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia; art. 11 prevede instanța competentă să soluționeze acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia și consacră reguli procedurale în legătură cu aceasta; art. 13 stabilește natura juridică a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și unele reguli legate de funcționarea acestuia; art. 24 lit. d) privește atribuția Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a aproba sau a infirma note de constatare și de a emite adeverințe.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse în art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 15 privind universalitatea și neretroactivitatea, art. 16 — „*Egalitatea în drepturi*”, art. 21 care garantează accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 24 — „*Dreptul la apărare*”, art. 53 — „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*”, art. 64 referitor la organizarea internă a Camerelor Parlamentului, art. 73 alin. (3) care enumeră domeniile în care trebuie reglementat prin lege organică și art. 124 privind înfăptuirea justiției. De asemenea, se invocă și următoarele dispoziții din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: art. 6 — „*Dreptul la un proces echitabil*”, art. 8 — „*Dreptul la respectarea vieții private și de familie*” și art. 14 — „*Interzicerea discriminării*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici asemănătoare.

Curtea a reținut în mod constant că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a produs o modificare substanțială a regimului juridic aplicabil persoanelor în legătură cu care s-a constatat că sunt colaboratori sau lucrători ai Securității, realizând o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. Actuala reglementare legală are ca finalitate deconspirarea persoanelor care au participat la activitatea de poliție politică comunistă, fără să promoveze răspunderea juridică a acestora.

Aceste argumente au fost evidențiate de Curtea Constituțională, de exemplu, prin Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009. Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că, stabilind elementele care trebuie întrunite pentru ca o persoană să fie calificată lucrător sau colaborator al Securității, reglementarea criticată nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii civile, de vreme ce efectele atribuirii unei astfel de calități se produc numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a normei legale. În plus, prin Decizia nr. 1.074 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din 14 octombrie 2009, Curtea a observat că, urmărind să înlăture orice echivoc de natură să genereze interpretări speculative, susceptibile de a aduce atingere onoarei și demnității persoanei, legiuitorul a înțeles să deduce întregul art. 2 din ordonanța de urgență de definire a termenilor cu care aceasta operează.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a) și b), art. 7, art. 8, art. 10, art. 11, art. 13 și art. 24 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Dan Gheorghe, Dumitru Stelianide și Gheorghe Calotescu în dosarele nr. 3.712/2/2009, nr. 10.584/2/2009 și, respectiv, nr. 8.031/2/2009 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 ianuarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 50

din 20 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în Dosarul nr. 15.576/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1

Totodată, prin Decizia nr. 267 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 7 aprilie 2009, instanța de contencios constituțional a constatat că, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității este introdusă la o instanță de judecată, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs — potrivit art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 —, nu se poate reține încălcarea dreptului la un proces echitabil, deoarece procedura de judecată respectă principiile fundamentale privind oralitatea, contradictorialitatea, publicitatea și dreptul la apărare, părțile beneficiind de posibilitatea de a uza de garanțiile prevăzute de legea procesual civilă pentru a-și susține poziția asupra problemelor de fapt și de drept.

Neexistând elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței amintite, în cauza de față își mențin valabilitatea atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate.

București, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.494D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.495D/2010—3.502D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în dosarele nr. 14.832/299/2009, nr. 1.301/299/2009, nr. 5.369/299/2009, nr. 5.367/299/2009, nr. 5.357/299/2009, nr. 16.163/299/2009, nr. 16.160/299/2009 și nr. 5.379/299/2009 ale Judecătorei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.495D/2010—3.502D/2010 la Dosarul nr. 3.494D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 15 iunie 2010 și 26 octombrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 15.576/299/2009, nr. 14.832/299/2009, nr. 1.301/299/2009, nr. 5.369/299/2009, nr. 5.367/299/2009, nr. 5.357/299/2009, nr. 16.163/299/2009, nr. 16.160/299/2009 și nr. 5.379/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A., în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece, pe de o parte, caracterul suspensiv de executare al contestației la executare ar fi trebuit să opereze de drept, iar, pe de altă parte, se condiționează soluționarea cererii de executare de depunerea unei cauțiuni.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. în dosarele nr. 15.576/299/2009, nr. 14.832/299/2009, nr. 1.301/299/2009, nr. 5.369/299/2009, nr. 5.367/299/2009, nr. 5.357/299/2009, nr. 16.163/299/2009, nr. 16.160/299/2009 și nr. 5.379/299/2009 ale Judecătoria Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 ianuarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „*Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse în numeroase cazuri controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale ca și cele invocate în prezenta cauză, constatându-se constituționalitatea acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 72 din 19 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 17 martie 2010, sau prin Decizia nr. 902 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 23 ianuarie 2007, Curtea a reținut că instituirea obligației de plată a cauțiunii ca o condiție a suspendării executării are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor, în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silite, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici. Întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea provizorie a executării silite, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție. De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile de lege nu contravin nici prevederilor art. 53 din Constituție, deoarece acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, așa cum s-a arătat anterior, nu s-a constatat.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice modificarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată și argumentele pe care aceasta s-a întemeiat își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Ionita Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 84

din 27 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 146/1997
privind taxele judiciare de timbru

Ion Predescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu următorul conținut: „*Cererile reconvenționale, cererile de intervenție și de chemare în garanție se taxează după regulile aplicabile cererii sau acțiunii principale.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 — Accesul liber la justiție și ale art. 24 — Dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textului de lege criticat și, răspunzând unei critici asemănătoare, prin Decizia nr. 943 din 19 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 25 ianuarie 2007, a statuat că accesul la justiție nu presupune gratuitatea actului de justiție și nici, implicit, realizarea unor drepturi pe cale judecătorească în mod gratuit. În cadrul mecanismului statului, funcția de restabilire a ordinii de drept, ce se realizează de către autoritatea judecătorească, este de fapt un serviciu public ale cărui costuri sunt suportate de la bugetul de stat. În consecință, legiuitorul este îndreptățit să instituie taxe judiciare de timbru pentru a nu se afecta bugetul de stat prin costurile procedurii judiciare deschise de părțile aflate în litigiu.

Tot cu acel prilej, în ceea ce privește susținerea potrivit căreia intervenientul are obligația de a-și timbra cererea la valoarea acesteia sau a acțiunii principale, instanța de contencios constituțional a statuat că această afirmație este falsă, întrucât art. 10 din lege prevede că cererile de intervenție se taxează după regulile aplicabile cererii sau acțiunii principale, ceea ce nu duce la concluzia arătată de către autorul excepției. Analizând norma legală criticată, se observă că procedura de stabilire a taxei de timbru în cazul cererii de intervenție este aceeași cu cea aplicabilă cererii principale, nu și cuantumul taxei. Taxa judiciară de timbru se calculează în funcție de valoarea pretinsă prin cererea de intervenție.

Atât considerentele, cât și soluția deciziei amintite sunt pe deplin valabile și în cauza de față, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții în această materie.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Elimar Stil” — S.R.L. din Alexandria în Dosarul nr. 3.630/740/2008 al Judecătoriei Alexandria.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care face referire la jurisprudența Curții Constituționale și arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.630/740/2008, **Judecătoria Alexandria a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Elimar Stil” — S.R.L. din Alexandria.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine prevederilor art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție. În esență, autorul excepției arată că timbrarea cererilor reconvenționale, cererilor de intervenție și de chemare în garanție la valoarea cererii sau acțiunii principale conferă instanțelor de drept comun posibilitatea de a impune un timbraj nedrept pentru a evita cercetarea în fond a pricinii.

Judecătoria Alexandria arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Elimar Stil” — S.R.L. din Alexandria în Dosarul nr. 3.630/740/2008 al Judecătorei Alexandria.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2011.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 86

din 27 ianuarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. c)
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**

Ion Predescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de George-Cesario Răucescu în Dosarul nr. 2.914/91/2009 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.914/91/2009, **Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de George-Cesario Răucescu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei sentințe prin care a fost admisă contestația formulată la decizia de suspendare a contractului individual de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate constituie premisa înlăturării de către angajator a persoanelor incomode pe criterii arbitrare, fără o cercetare disciplinară prealabilă. Se apreciază că este încălcată prezumția de nevinovăție; totodată, se susține că despăgubirile care s-ar putea acorda în cazul anulării deciziei de suspendare a contractului individual de muncă nu pot acoperi traumele psihice suferite de angajat.

Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată, reiterând considerente de principiu care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 24 din 22 ianuarie 2003.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, reiterând considerente de principiu care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 24 din 22 ianuarie 2003.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

„(1) *Contractul individual de muncă poate fi suspendat din inițiativa angajatorului în următoarele situații: [...]*

c) în cazul în care angajatorul a formulat plângere penală împotriva salariatului sau acesta a fost trimis în judecată pentru fapte penale incompatibile cu funcția deținută, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești;”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în raport cu critici de neconstituționalitate identice, a constatat constituționalitatea dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. În acest sens, Curtea reține, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 24 din 22 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, Decizia nr. 520 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 985 din 7 noiembrie 2005, și Decizia nr. 926 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 14 noiembrie 2007.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de George-Cesario Răucescu în Dosarul nr. 2.914/91/2009 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2011.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Prin aceste decizii Curtea a statuat că suspendarea contractului individual de muncă constituie o măsură temporară, putând fi dispusă de angajator față de salariatul împotriva căruia s-a formulat plângerea penală ori s-a început urmărirea penală pentru săvârșirea de infracțiuni incompatibile cu funcția deținută. Pe perioada suspendării salariatul nu poate deține doar funcția cu care este incompatibilă fapta pentru care s-a formulat plângerea penală, nefiind împiedicat să se încadreze la altă unitate ori în altă funcție chiar la aceeași unitate. Astfel, dreptul său la muncă nu este atins.

Curtea a mai arătat că măsura suspendării nu este contrară nici principiului prezumției de nevinovăție, întrucât plângerea penală se întemeiază pe date și pe indicii cu privire la săvârșirea de salariat a unei infracțiuni incompatibile cu funcția deținută, iar existența ori inexistența vinovăției se stabilește prin hotărâre judecătorească definitivă. Fapta salariatului, chiar dacă nu va atrage răspunderea penală a acestuia, poate constitui abatere disciplinară, ce poate fi sancționată inclusiv cu încetarea contractului de muncă. În situații în care se va constata nevinovăția salariatului și dispunerea nejustificată a suspendării contractului individual de muncă, salariatul are dreptul la măsuri reparatorii corespunzătoare în temeiul dispozițiilor art. 52 alin. (2) din Codul muncii, potrivit cărora „În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și c), dacă se constată nevinovăția celui în cauză, salariatul își reia activitatea anterioară, plătindu-i-se, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, o despăgubire egală cu salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării contractului”.

Curtea a mai reținut că dispozițiile legale criticate se aplică în mod egal față de toți salariații care se află în situații identice, fără privilegii și fără discriminări. Prevederile art. 52 alin. (2) din Codul muncii, pe lângă reparațiile acordate salariatului al cărui contract de muncă s-a suspendat, reprezintă și garanții pentru prevenirea comportamentului abuziv al angajatorului. Întrucât dispozițiile legale examinate nu restrâng exercițiul niciunui drept fundamental, prevederile art. 53 din Constituție nu au incidență în cauză.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind ajustarea cotei obligatorii de achiziție de certificate verzi de către furnizorii de energie electrică, pentru anul 2010

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 4 alin. (9) din Legea nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 6 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.479/2009 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei electrice din surse regenerabile de energie, în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.428/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, cu completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Cota obligatorie de achiziție de certificate verzi de către furnizorii de energie electrică, inclusiv de producătorii de energie electrică care alimentează cu energie electrică consumatori racordați direct la barele centralei, pentru anul 2010, se stabilește la 1,56689% din energia electrică furnizată clienților finali.

Art. 2. — (1) Pentru îndeplinirea cotei obligatorii de certificate verzi prevăzute la art. 1, Societatea Comercială „OPCOM” — S.A. organizează o sesiune suplimentară de tranzacționare a certificatelor verzi pe piața centralizată a certificatelor verzi în perioada 18 martie — 23 martie a anului curent.

(2) Prin derogare de la prevederile art. 27 alin. (1) și alin. (2) lit. b) din Regulamentul de organizare și funcționare a pieței de certificate verzi, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 22/2006, la sesiunea de tranzacționare a certificatelor verzi prevăzută la alin. (1):

a) pot participa în calitate de vânzători de certificate verzi și operatorii economici prevăzuți la art. 1;

b) prețul de tranzacționare a certificatelor verzi este prețul de închidere al pieței centralizate de certificate verzi din sesiunea respectivă.

(3) Numărul de certificate verzi pe care un deținător de certificate verzi le poate reporta pentru anul/anii următori este egal cu numărul de certificate verzi ofertate și nevândute pe piața centralizată de certificate verzi din sesiunea suplimentară de tranzacționare organizată pentru anul de analiză 2010.

Art. 3. — Societatea Comercială „OPCOM” — S.A., producătorii de energie electrică din surse regenerabile și operatorii economici prevăzuți la art. 1 vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Entitățile organizatorice din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Iulius-Dan Plaveti

București, 25 februarie 2011.

Nr. 13.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

